

SEX=БАЛЯСЫ

«Если б я был султан, я б имел трёх жён, и тройной красотой был бы окружён...» Памятаеце гэтыя словы з песні патэнцыяльна шчаслівага чалавека, які вынайшаў асабістую «залатую прапорцыю»: колькі жанчын павінна ў ідэале прыпадаць на адну асобу, каб яна, гэтая асоба, магла адчуваць сябе сапраўдным мужчынам? Праўда, танальнасць далей мяняецца: «Но, с другой стороны, тёщи тоже три...» Здавалася б, пры такім раскладзе памер калі не шчасця, дык, прынамсі, клопату з боку жаночага полу да памянёнай асобы павінен быў таксама аўтаматычна падвоіцца, а выходзіць зусім нават наадварот — ён ва ўяўленні мужчыны імкнецца да нуля... Ну ды хопіць пра святое — пра цешчаў. Пра іх, бедных, ужо столькі сказана... Не здагадаліся, пра што гаворка пойдзе? Добра, яшчэ адна падказка. Студэнт чацвёртага курса педагогічнага інстытута Іваню прысніў жудасны сон: у яго на калготках папаўзла «стрэлка»... Тэма нашых сённяшніх «Балясаў» — камфортныя суадносіны сіл у калектыве, пры якіх мужчыны застаюцца мужчынамі, а жанчыны — жанчынамі. І ўвогуле, ці магчымы такі расклад у прыродзе?..

ПРА ГЕНДАРНЫ БАЛАНС

Анекдоты анекдотамі, а сапраўды, тая ж журналістыка зараз ператвараецца амаль што ў выключна жаночую прафесію: не хочучь чамусьці хлопцы ісці ў яе. Памятаю, у нашы гады юнакоў і дзяўчат было прыкладна парову. Прычым, многія хлопцы ішлі ў журналістыку пасля арміі, таму і атмасфера на факультэце была не такой, як сёння. Маю на ўвазе пэўны цяперашні інфанталізм юнакоў. А чаго здзіўляцца, калі менавіта студэнткі пераважаюць у аўдыторыі. Таму нешматлікія хлопцы з цягам часу папросту «раствараюцца» ў такой суполцы, вобразна кажучы, губляюць свае палавыя прыкметы. Тут ужо не да заляцанняў... Як сабе хочаце, у такой сітуацыі мужчынскі пол — не «жылец». Гэта я ўжо не толькі пра студэнцкую аўдыторыю, а ўвогуле пра любую працоўную суполку, дзе пераважае прыгожы пол. А што зробіш, калі калектывы жывуць кожны па сваіх законах? Як той казаў, **мужчынская логіка правільная, а жаночая — цікавая. Дастаткова прыгадаць вядомае пра тое, што жанчыны могуць захоўваць сакрэты толькі невялікімі групамі — чалавек па сорок.** І калі яны аб'яднаюцца, могуць «прыціснуць»: хоць адкрытым ігнараваннем, хоць празмернай увагай.

Фота Марыны БЕГУНОВАЙ

Вось яшчэ адно цікавае назіранне, не мной заўважанае. Мабыць, ніхто не чуў, каб мужчыны свядома прасіліся на працу ў выключна жаночы калектывы. Хіба што толькі ў анекдотце. «Сантэхнік Пятроў, наглядзеўшыся фільмаў для «дарослых», піша ў п'яту п'яту заяву з настойлівай просьбай перавесці яго ў нямецкі ЖЭС». А вось многім прадстаўніцам прыгожага полу, як ні дзіўна, даспадобы працаваць менавіта там, дзе калі не ўсе, дык большасць работнікаў — мужчыны. Цікава, праўда: жанчыны не могуць ужыцца з сабе падобнымі. Чаму так? Недзе прачытаў, што моцны пол хоць і любіць «перакуры», не цураецца перакінуцца жартам, але, у прынцыпе, на працу ходзіць менавіта працаваць і зарабляць грошы, таму звычайна яго рабочы час падпарадкаваны пэўнаму рэжыму. А ў большасці жанчын праца — на другім месцы пасля сям'і. Жанчына па сваёй прыродзе створаная для яе, для адносін з процілеглым полам. Мабыць, па гэтай прычыне тыя з прадстаўніц прыгожай паловы, якія ўсё ж такі хочучь хадзіць на працу не толькі дзеля таго, каб пахваліцца чарговай абновай, і выбіраюць варыянт з мужчынскім працоўным калектывам. Зрэшты, гэта не перашкаджае і пахваліцца... Памятаеце вядомае: у яе «ўсё» было наперадзе! Гэта ж і ёсць магчымасць наладзіць стасункі з моцным полам: шанц незамужнім абзавесціся другой палавінкай.

Але вернемся да пачатку размовы: а ці можа жанчына «згубіцца» сярод мужчын? Залежыць ад характару. Памятаеце даўні анекдот? Выйшла дзяўчына замуж за ўзбека. Той ёй гаворыць: «Калі буду вяртацца з працы, глядзі, на якім баку галавы ў мяне цюбецэйка. Калі на левым, кахаць цябе буду, падарункі розныя дарыць. А калі на правым — сварыцца буду». Паслухала тое кабетка ды і кажа: «Ты, калі дадому будзеш вяртацца, а я буду стаяць рукі ў бокі, ведай: мне абсалютна напляваць, на якім баку галавы ў цябе будзе цюбецэйка!»

Гэта я да таго, што ніхто не ставіць пад сумненне сілу волі, характар і іншыя якасці прадстаўніц чароўнага полу. (Як тут не прыгадаць у якасці доказу чарговы анекдот. «Іншаземную жанчыну збіў на вуліцы конь, калі яна глядзела, як гарыць дом»). Многія прафесіі дзякуючы выбару жанчын ужо даўно не атакуюцца з выключна мужчынскім заняткам. Але дайце глядзець праўдзе ў вочы: яны ў асноўным усё роўна не працуюць асобна ад мужчын або, калі гаворка ідзе пра начальніц, кіруюць змешанымі калектывамі (прыгадайце хоць бы самую вядомую Мыру Савецкага Саюза са «Службовага рамана»).

Да якой відавочнай высновы прыходзім у выніку? Мысляць жанчыны і мужчыны па-рознаму, псіхалогія ў нас таксама адрозніваецца. Але, напэўна, гэта і яднае. У адзін працоўны калектывы. Ад гендарнага складу, не сакрэт, залежыць вельмі шмат. Там, дзе супрацоўнік-мужчына палянуецца, работу бездакорна выканае жанчына-калега. Затое, калі трэба будзе «пакачаць правы», наперадзе, хутчэй за ўсё, будзе прадстаўнік моцнага полу. Узровень сярэдняй заробтнай платы будзе, як правіла, большым там, дзе працуюць мужчыны. А мора прыгажосці — дзе шчыруюць жанчыны. За баланс?!
Кастусь ХАЦЕЛАЎ-ЗМАГЕЛАЎ.

Таццяна Гарошка з удзельнікамі гурта.

«Я дырыжыравала дрэвамі...»

(Заканчанне.

Пачатак на 1-й стар. «43».)

(Да размовы далучаецца Надзея Падрэз — аўтар тэкстаў будучага альбома.)

Надзея: Мы пазнаёміліся ў верасні мінулага года, планавалася абмеркаваць маркетынгавыя пытанні, бо я працую ў сферы рэкламы. Адрозна зразумелі, што нам цікава разам, таму вырашылі паспрабаваць сумесна ствараць песні. Мы належым да тых людзей, якім не толькі ёсць пра што сказаць, але яшчэ ёсць пра што падумаць і памаўчаць.

Наконт беларускай мовы хачу сказаць — яна проста неверагодная. Яна вельмі адрозніваецца па фанетыцы ад іншых. Наша мова лічыцца другой па прыгажосці пасля італьянскай. Мы адчуваем сябе нашчадкамі адной з еўрапейскіх культур, але здаецца часам, што наша мова недаацэнена, і на ёй мы — большасць з нас — так абыякава і «сучасна» маўчым. А варта хаця б адзін раз паспрабаваць загаварыць.

Я ствараю свой унутраны свет і цудоўна там жыву, часам запрашаю ў госці. Можна сказаць, я пазнаю свет і кантакту з ім праз музыку.

— Праца над праектам — новы творчы крок для вас. Але ж, мабыць, і да гэтага задумваліся над запатрабаванасцю мовы?

Таццяна: Спецыяльна такое пытанне ніколі не ставіла для сябе. Не было задумы рабіць музыку і тым самым неяк дапамагаць мове гучаць. Цяпер так атрымліваецца, што ўсё склалася ў адну карцінку. І гэта тое, чым хочацца займацца. Падчас навучання ў рэспубліканскім каледжы мастацтваў імя Ахрэмчыка я выхоўвалася ў цікавай творчай атмасферы, безумоўна, на мяне ўплывала асяроддзе інтэлігентных людзей. Потым была вучоба ў музычным вучылішчы, дзе мне пашансціла з выкладчыкам. Але да пэўнага часу ўва

мне не было той сілы, каб сабрацца і зрабіць пэўны крок. А цяпер ужо не трэба яе шукаць.

Надзея: Я заўсёды ведала, што мова — гэта не толькі сродак зносінаў. Мне падабалася працаваць са словамі яшчэ са школы. Мяне вабіла безліч варыянтаў стварэння розных выказванняў і трансфармацый сэнсаў: там я бачыла крыніцу натхнення, якая вяла да акіяна магчымасцяў. Спалучэнне музыкі і слова бывае сапраўдным чудам. У маіх тэкстах на Таніну музыку няма штучных прыдумаў і ўпрыгажэнняў, усё грунтуецца на глыбіні ўласных пачуццяў. Яны пра нас з вамі, пра сучасных людзей. Пра мяне і пра Таццяну, пра наш «жыццёвы джаз» — з яго няроўным рытмам, адхіленнямі і ланцужком акордаў-думаў, уласцівых маладой жанчыне. Мы намагамся зрабіць тое, што можам, каб людзі па-новаму адчулі смак беларускіх слоў у роднай танальнасці.

— Супрацоўніцтва патрабуе быць на адной хвалі. Ці варта тут гаварыць пра натхненне?

Таццяна: Тое, што мы робім зараз, дапамагае даць выхад творчай энергіі. Я не ведаю, чым абумоўлена гэтая сітуацыя — удалым збегам абставін альбо нашай з Надзеяй гатоўнасцю да такога кроку, але ў мяне адчуванне, што рана ці позна, але мы б абавязкова сустрэліся. Натхненне — проста нейкі канал, які адкрываецца табе перыядычна, і ты бярэш для сябе неабходнае. Музыка, як і іншыя віды мастацтва, змяняе чалавека. Зразумела, што я толькі праваднік, а стварэнне музыкі для мяне — своеасаблівае медытацыя. Таму спецыяльна не шукаю натхнення, а толькі дзялюся тым, што збіраецца ў сэрцы. Часам патрэбна эмацыянальная перазагрузка. Некалькі дзён у Рыме ці Парыжы — і ў цябе новыя ўражання, нечаканыя вобразы і мелодыі. У кожнага горада свая энергетыка, якую назапашваеш падчас вандровак. А потым вяртаешся дадому і ўзгадваеш, параўноўваеш, працуеш зноў. Часам трэба апынуцца ў цягніку ці ў самалёце, каб

Мы адчуваем сябе нашчадкамі адной з еўрапейскіх культур, але здаецца часам, што наша мова недаацэнена, і на ёй мы — большасць з нас — так абыякава і «сучасна» маўчым. А варта хаця б адзін раз паспрабаваць загаварыць.

адкрылася новае дыханне. Бывае карысна пабыць у адзіноце, адключыцца ад знешняга свету, каб адпачыць у цішыні. Так, напрыклад, за два тыдні на дачы быў напісаны мой першы альбом.

— Як вас змяніла музыка?

Таццяна: Мы з ёй увесь час змяняемся, я змяняю аранжыроўкі, яны — мяне. Маленькай дзяўчынкай мне падабалася дырыжыраваць дрэвамі. Не думаю, што яны мяне слухаліся. Зараз прыемна гэтакім ўсімшмат. Таксама я ніколі ў дзяцінстве не бачыла раляў, але аднойчы яго намалявала, і мама аддала мяне ў музычную школу. Творчым людзям патрэбна адзінота, але адначасова яна ім шкодзіць, калі яе зашмат. Мяне музыка заўсёды ратуе. Ведаеце, я даволі замкнуты чалавек, гэта не вельмі добра для артыста. Я ствараю свой унутраны свет і цудоўна там жыву, часам запрашаю ў госці. Можна сказаць, я пазнаю свет і кантакту з ім праз музыку.

— Што значыць свабода для вас?

Таццяна: Маё разуменне свабоды — магчымасць займацца любімай справай і не залежаць ад абставін, выбіраць той шлях, які бліжэй табе, ісці за сваім сэрцам без урон для сумлення, мець свае каштоўнасці і прыярытэты. Ведаць, хто ты і што робіш.

— Нешта здзіўляе вас у асобе сабе?

Таццяна: Я раблю некамерцыйную музыку, і ў гэтым ужо шмат здзіўнага.

Алена ДРАПКО.

ЧЫРВОНКА
ЧЫРВОНАЯ ЗМЕНА

РЭГІСТРАЦЫЙНАЕ ПАСВЕДЧАННЕ №12

ад 19 лютага 2009 года выдадзена

Міністэрствам інфармацыі Рэспублікі Беларусь.

Заснавальнікі газеты —

рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда»;

грамадскае аб'яднанне «Беларускі рэспубліканскі саюз моладзі».

Галоўны рэдактар

КАРЛЮКЕВІЧ Аляксандр Мікалаевіч.

Адказныя за выпуск: першы намеснік галоўнага рэдактара Наталля КАРПЕНКА, рэдактар аддзела Надзея НІКАЛАЕВА, рэдактар аддзела Сяргей РАСОЛЬКА.

Адрас рэдакцыі: 220013, г. Мінск, вул. Б. Хмяльніцкага, 10А.

Кантакты тэлефон: 292 44 12.

e-mail: posts@tut.by; info@zvzazda.minsk.by

Газета адрэдавана ў Рэспубліканскім унітарным прадпрыемстве «Выдавецтва «Беларускі Дом друку».

ЛД №02330/0494179 ад 03.04.2009. 200013,

г. Мінск, пр. Незалежнасці, 79.

Тыраж 22.315.

Нумар падпісаны ў 19.30 26.03.2014 г.